

i Folketinget, at han, hvis han særlig satte Pris paa dette Forslag — altsaa Ændringsforslaget til Loven — ogsaa vilde kunne faa Folketinget til at gaa ind derpaa. Jeg tror, det er en noget overdreven Mening om en Ministers Indflydelse i Folketinget, thi Folketingsmændene have selvfølgelig deres egne Meninger og Opfattelser, som de ikke fravige, fordi Ministeren kommer med sine. Men selv om jeg nu ogsaa havde en saa stor Indflydelse, som det ærede Medlem mente, er der jo en Mangel derved, og det er, at han forudsætter, at jeg særlig sætter Pris paa at faa dette Ændringsforslag ført igennem. Men det kan det ærede Medlem jo dog ikke mene, at jeg gør, jeg tror fremdeles, at den af Regeringen foreslaaede Ordning er den bedste for Kirken, for Folkekirkenes Medlemmer i det hele taget, og ret beset ogsaa den heldigste og klareste i alle Maader, — det ærede Medlem sagde ogsaa selv ved 1ste Behandling, at han ikke vilde benægte dette, men han anførte den Modstand, der har været fremme mod det. Saaledes som jeg ser paa det, kan han ikke forlange, at jeg skulde særlig forsvare dette Ændringsforslag, som jeg selv anser for mindre heldigt. Men naar jeg ikke sætter særlig Pris paa det, mener jeg heller ikke, jeg har særlig Udsigt til at faa det gennemført. Der er netop ingen Udsigt til at faa det gennemført; saa vidt jeg kender Stemningen i Folketinget, er der ingen Udsigt til, at dette Ændringsforslag vil blive vedtaget der, idet man der ønsker at faa en saa ren og klar Ordning som muligt. Hvad man ved fortsat Behandling mulig kan komme til, skal jeg selvfølgelig ikke udtale mig om her. Om man ved Imødekommen fra begge Sider kan komme til et Resultat, som kan nogenlunde tilfredsstillende alle Parter, skal jeg ikke indlade mig paa at udtale mig om her, men det maa man jo haabe og vente fremdeles; saa længe der er Liv, er der Haab. Det ærede Medlem mente, der var særlig Pres paa Ministeriet, og han udtalte: „Det er dog ikke hyggeligt, synes mig, at *et* Medlem af Ministeriet giver Folk Lov til at gifte sig, men naar de saa komme til Præsterne, maa et andet Medlem af Ministeriet afskædige disse Præster, fordi de ikke kunne udføre en Vielse, en anden Minister har givet Lov til.“ Forholdet er jo ikke det, at det er Ministeren, der afgør disse Sager, men det er jo i Virkeligheden Lovgivningen. Naar en Minister har givet et Par Lov til at gifte

sig, saa er det ifølge Lovgivningens Regler. For Øjeblikket er Spørgsmaalet jo for Højesteret, om Ministeren har Lov til det, men jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at de Bevillinger, der ere givne baade før og efter Grundloven, ere givne med Rette. Om det er heldigt at have en saadan Tilstand, er en Sag for sig, som jeg ikke skal udtale mig om, men jeg mener, at det er heldigere at faa en Lovgivning, som bedre svarer til Forholdene, som de have udviklet sig, og derfor er der stillet Forslag fra Ministeriets Side. Saa længe imidlertid Lovgivningen er, som den er, maa vi rette os efter den, og det gælder baade dem, der give Bevillingerne, og dem, hvem det af deres foresatte paalægges at udføre dem; naar nogen ikke vil gøre det, ved jeg ingen anden Vej at gaa end at henvende sig til Domstolene, til sidst lade Sagen afgøres af Højesteret, og naar dens Dom er falden, have vi at bøje os for den og følge Lovgivningen, indtil vi faa en ny. Men skulle vi have en ny, foretrækker jeg meget at faa en klar Lovgivning, saaledes at Folkekirken bliver bedre i Stand til at tage den Kamp op, som navnlig i Nutiden paaføres den, og som tit gaar ud paa, at Folkekirken har gjort sig til Tjenerinde i verdslige Forhold, hvad den ikke skulde, naar den skulde følge sin Herres Eksempel og Befaling.

J. Pedersen: Jeg kan godt forstaa, at den ærede Minister ikke kan sætte særlig Pris paa at faa Sagen ordnet paa den Maade, som Udvalgets Flertal har foreslaaet, under den Forudsætning, at han havde Udsigt til at faa sit eget Forslag. Men jeg har talt under den Forudsætning, at det ikke vilde lykkes den ærede Minister at faa sit eget Forslag gennemført, og saa har jeg ment, at han var stærkt interesseret i at faa en Løsning, som afskaffede de værste Mangler. Og jeg kan ikke indse andet, end at Flertallets Forslag gør det. Den ærede Minister udtalte ved første Behandling af Forslaget her, at der er saadanne Forhold til Stede, som maa siges at være en Plet paa vort folkekirkelige Samfund, idet Præsterne ere tvungne til at vie og velsigne Forbindelser, over hvilke Kirkens Herre har udtalt sin Fordømmelse, og at man maa finde sig i saadanne Utilbørigheder, som at Skøgen møder for Præsten med sin Alfons. Den ærede Minister udviklede, at dette var et Forhold, som man ikke kunde forsvare at opretholde, og at alle maatte erkende, at